

Arrest

**nr. 68 989 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. SCHELMANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma, afkomstig uit Kosovo Polje, en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Toen u 15 à 16 jaar oud was, huwde u traditioneel met E. B. (...) (O.V. X; CGVS x). Jullie kregen samen 8 kinderen. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 werd er 's nachts een fles met brandstof door het raam van jullie woning in Kosovo Polje gegooid. Uw man heeft de ontstane brand echter kunnen doven. Na de bombardementen, kort na de geboorte van uw zoon G. (...) in 1999, werd u op de terugweg van de markt ontvoerd en in het huis van uw buren verkracht. Jullie werden na de oorlog in Kosovo Polje ook bedreigd door Albanezen en meer in het bijzonder door een van uw buren, een voormalige gedetineerde. Daarop besloten jullie naar Peje te vluchten, meer bepaald naar het dorp Vitimirica waar jullie bij uw moeder introkken. Tijdens jullie vlucht raakte uw

oudste zoon, S. (...), vermist. Hij is tot op vandaag vermist. In Vitomirica kwamen jullie nauwelijks buiten. Uw moeder deed steeds de boodschappen en stond voor jullie in. Kort na de onafhankelijkheid van Kosovo in 2008 overleed ze echter. Er kwamen toen ook steeds meer Albanese uit Drenica in het dorp wonen. Jullie leefden in angst. Uw echtgenoot en uw kinderen werden geslagen. Jullie kwamen nauwelijks buiten en overleefden van wat u in vuilnisbakken vond en van wat er na de markten op straat bleef liggen. Zo'n drie maanden voordat u naar België kwam werd u, samen met uw zoon D. (...) (O.V. x; CGVS x), ontvoerd door Albanese mannen terwijl jullie een grote winkel wilden binnentreden. Jullie werden naar een bos gebracht. Uw zoon werd geslagen en uzelf werd apart genomen en verkracht. Hierop besloot u om samen met uw man en uw kinderen, met uitzondering van uw dochter G. (...) die gehuwd is en in Diakovica woont, Kosovo te verlaten. U betaalde een smokkelaar 4000 euro voor jullie reis. Jullie vluchtten vanuit Peje met een bestelwagen richting België, waar jullie op 25 november 2010 aankwamen. Diezelfde dag dienden jullie een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag diende u de volgende documenten in: uw Joegoslavische geboorteakte, uitgereikt te Obilic op 24 november 1988; de Servische geboorteakte van uw man, uitgereikt te Nis op 15 december 2005; de Servische geboorteakte van uw zoon D. S. (...), uitgereikt te Nis op 24 april 2002; de Servische geboorteakte van uw zoon Sabrija Berisa (O.V. x; CGVS x), uitgereikt te Nis op 2 juli 2008; de Servische geboorteakte van uw dochter G. B. (...) (O.V. x; CGVS x), uitgereikt te Nis op 1 september 2000; de Servische geboorteakte van uw minderjarige zoon F. (...), uitgereikt te Nis op 24 april 2002; de Servische geboorteakte van uw minderjarige zoon G. (...), uitgereikt te Nis op 24 april 2002; en 2 vaccinatiekaarten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst maakt u uw beweerd onafgebroken verblijf in Vitomirica, in de gemeente Peje, van na de oorlog in 1999 tot aan uw vertrek naar België in 2010 allerm minst aannemelijk.

U legt vooreerst geen enkel document neer waaruit uw verblijf en dat van uw gezin in Vitomirica (gemeente Peje) of Kosovo voor uw komst naar België blijkt. Uit de door u neergelegde vaccinatiekaarten, in Obilic uitgereikte Joegoslavische geboorteakte van uzelf, en in Nis (Servië) uitgereikte Servische geboorteaktes van uw echtgenoot en 5 van uw kinderen blijkt immers enkel dat u, uw echtgenoot en uw oudste kinderen tussen 1966 en 1999 in Kosovo geboren zijn, maar niet dat jullie na 1999 in Vitomirica of zelfs Kosovo zouden verbleven hebben. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en die van uw echtgenoot dat jullie zich na de oorlog en het verlies van jullie oude Joegoslavische identiteitsdocumenten (gehoorverslag DVZ, nr. 21) nooit hebben laten registreren in de gemeente Peje, noch elders (CGVS x, p. 4), naar eigen zeggen omdat jullie er niemand kenden en niet buiten durfden te komen (CGVS, p. 2 en 4). Uw echtgenoot verklaarde daarentegen dat hij zich niet inschreef bij de gemeente omdat hij er als schoonzoon niet tussen uw familie wilde blijven wonen. Bovendien zou hij er zich als schoonfamilie niet zomaar kunnen inschrijven (CGVS x, p. 2 en 4), hetgeen voor u - als dochter van de familie - echter niet opgaat en hoe dan ook geenszins gestaafd wordt aan de hand van enig objectief gegeven. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de Kosovaarse autoriteiten, gelet op het belang van identiteitsdocumenten in het dagdagelijkse leven (zie landeninformatie), stappen onderneemt om de registratie van de RAE als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en werden de leden van de RAE-gemeenschap vrijgesteld van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. Dat u niet in het bezit bent van enig identiteitsdocument waaruit uw recent verblijf in Vitomirica (gemeente Peje) of Kosovo blijkt, zet de geloofwaardigheid van uw beweerd verblijf in Vitomirica/Kosovo tot voor uw vertrek naar België dan ook ernstig op de helling.

Dat u niet aannemelijk maakt de afgelopen jaren in Vitomirica verbleven te hebben, blijkt tevens uit uw gebrekkige kennis en die van uw gezinsleden over Kosovo/Vitomirica. Zo kon u betreffende UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) nauwelijks meer zeggen dan dat ze na de oorlog met legertanks

kwamen (CGVS, p. 6). Uw kinderen hadden zelfs nog nooit van UNMIK gehoord (CGVS x, p. 5; CGVS x, p. 5; CGVS x, p. 4), hetgeen hoogst opmerkelijk is aangezien UNMIK een instantie is die sinds het einde van de oorlog in 1999 onlosmakelijk verbonden is met het dagelijkse leven in Kosovo. Het is immers de door de Verenigde Naties in het leven geroepen organisatie die vanaf juli 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in 2008 het administratieve toezicht en bestuur in Kosovo waarnam. Noch u, noch uw echtgenoot of uw kinderen hadden bovendien ooit van Eulex (European Union Rule of Law Mission) gehoord (CGVS, p. 5; CGVS x, p. 5; CGVS x, p. 5; CGVS x, p. 5). Eulex nam op 9 december 2008 nochtans de taken van de UNMIK -politie over en bestaat uit een missie van ongeveer 1633 rechters, politieagenten en andere experts op justitiegebied uit alle EU-landen en ook andere landen, zoals de VS, en uit ongeveer 1100 lokale krachten. Verder dient vastgesteld te worden dat uw echtgenoot niet in staat was de naam te geven van het dorp waar jullie sinds jullie vlucht uit Kosovo Polje in 1999 tot aan jullie vertrek in 2010 gewoond zouden hebben (CGVS 10/22252, p. 5). Uw zoon S. (...) verklaarde dan weer dat hij voor zijn vertrek naar België in 'Lozonica' woonde (CGVS 10/22255, p. 2). Even later gaf hij evenwel aan dat hij bij zijn oma in Peje woonde, maar hij kon opmerkelijk genoeg niet preciseren of dit in de stad Peje zelf was dan wel in een dorp in de gelijknamige gemeente (CGVS 10/22255, p. 2). Voorts verklaarde uw zoon S. (...) uitdrukkelijk dat er in Vitomirica buiten jullie enkel Albanezen en een aantal Bosniërs leefden en gaf ook u in diezelfde zin aan niet te weten of er naast Albanezen en enkele Bosniërs nog mensen van andere bevolkingsgroepen woonden (CGVS, p. 5-6; CGVS 10/22255, p. 5). Uw echtgenoot verklaarde daarentegen dat er - naast Albanezen - ook Serviërs in jullie buurt woonden, terwijl uw dochter G. (...) dan weer verklaarde dat jullie tussen Albanezen en Turken leefden (CGVS 10/22252, p. 5; CGVS 10/22256, p. 4). Uzelf en uw zonen S. (...) en D. (...) verklaarden bovendien dat er geen andere Roma in Vitomirica woonden (CGVS, p. 5; CGVS 10/22254, p. 5-6; CGVS 10/22255, p. 5), terwijl uit de informatie van het CGVS blijkt dat er wel degelijk Roma wonen en er tussen 2000 en 2008 zelfs 43 ontheemde Roma teruggekeerd zijn naar Vitomirica. Tot slot bleken u en uw gezinsleden geen enkele lokale Romaleider te kennen en kon u evenmin enige lokale Roma-partij of ngo die zich inzet voor de belangen van de Roma, opnoemen (CGVS, p. 5; CGVS 10/22252, p. 6; CGVS 10/22254, p. 5; CGVS 10/22255, p. 5; CGVS 10/22256, p. 4).

Ter rechtvaardiging van jullie gebrekkige kennis over Vitomirica en Kosovo haalden jullie aan dat jullie nauwelijks buiten durfden te komen (CGVS 10/22252, p. 6; CGVS 10/22255, p. 5; CGVS 10/22254, p. 5). U stelde dat jullie in angst leefden en niet veel verder dan de deuropening kwamen, zeker niet nadat er meer en meer Albanezen uit Drenica zich in Vitomirica kwamen vestigen (CGVS, p. 9). Uw echtgenoot en uw kinderen werden geslagen (CGVS, p. 4) en zelf zou u samen met uw zoon D. (...) drie maanden voor uw vertrek ontvoerd en in een bos verkracht geweest zijn (CGVS, p. 7). Uw zoon D. (...) verklaarde dat hij door verschillende Albanezen gepest en geslagen werd (CGVS 10/22254, p. 4), terwijl uw zoon S. (...) stelde dat ze jullie wilden vermoorden en hij de enkele keren dat hij buiten kwam, met stenen bekogeld werd (CGVS 10/22255, p. 4 en 7). Uw dochter G. (...) verklaarde dan weer dat ze niet alleen jullie maar ook jullie woning de hele nacht met stenen en flessen bekogelden (CGVS 10/22256, p. 4-5). Deze door u en uw gezinsleden geschetste (veiligheids)situatie is echter geenszins in overeenstemming te brengen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en is van aard de reeds geuite twijfels omtrent uw beweerd verblijf in Vitomirica voor uw komst naar België, verder te bevestigen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009, en werd na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Peje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In Peje en andere regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In Peje wordt de Romanitaal bovendien in de hele regio vrij gebruikt in het openbaar. Er zijn ook twee RAE politieke partijen actief in de gemeente en er zijn eveneens Roma, Ashkali en Egyptenaren tewerkgesteld bij de gemeente en als politieagent in verschillende politiekantoren in de regio. Bovendien hebben de RAE gemeenschappen toegang tot de medische voorzieningen in de gemeente en maken zij gebruik van het in Vitomirica aanwezige centrum voor eerstelijns hulp. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het

bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in Peje in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerd onafgebroken verblijf in Vitomirica/Kosovo in de voorbije jaren voor uw vertrek naar België, zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die u de voorbije jaren voor uw komst naar België in Vitomirica beweert ondervonden te hebben.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen die geleid zouden hebben tot jullie vertrek uit Kosovo Polje in 1999 (CGVS, p. 7-8 en 10), dient vastgesteld te worden dat deze feiten meer dan 10 jaar geleden en in een zeer specifieke context plaatsvonden, meer bepaald tijdens en onmiddellijk na de oorlog in Kosovo in 1999. Zoals reeds vermeld is de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali, en Egyptenaren) in Kosovo er sinds het einde van de oorlog in 1999 bovendien aanzienlijk op vooruitgegaan en blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de in Kosovo opererende autoriteiten anno 2011 in geval van eventuele (veiligheids)problemen voor alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, afdoende maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Het beleid van de Kosovaarse overheid is echter gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, B. E. (...) (O.V. 6.728.861), uw zoon, S. D. (...) (O.V. 6.728.902), uw zoon, B. S. (...) (O.V. 6.728.909), en uw dochter, B. G. (...) (O.V. 6.728.913), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal onterecht geen geloof heeft gehecht aan haar asielaanvraag. Zij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Met betrekking tot het ongeloofwaardig bevinden van het verblijf van verzoekende partij en haar gezin in Vitomirica/Peje van 1999 tot 2010, onder meer doordat verzoekende partij en de andere gezinsleden geen enkel document hebben neergelegd waaruit dit verblijf blijkt, en meer in het bijzonder omdat zij zich aldaar nooit hebben laten registreren, herhaalt verzoekende partij dat zij en de andere leden van haar gezin zich niet lieten registreren omdat zij hun woning niet durfden te verlaten, omdat zij, indien zij zich op straat begaven, door hun Roma afkomst werden gepest en in elkaar geslagen. Omdat zij hun woning niet durfden te verlaten, waren zij niet op de hoogte van het actieplan “*Civil Registration Campaign, targeting roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo*”. Bovendien is verzoekende partij van mening dat het succes van het voormelde actieplan overroepen is. Zij vraagt zich af hoe het Commissariaat-generaal aan de cijfers komt dat er in 2006 zo'n 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren niet geregistreerd waren. Vele Roma leven immers al jaren ondergedoken uit schrik voor repressie en vervolgingen en zijn gevlucht voor de Albanen.

Als tweede ter vergoelijking aangebrachte reden haalt verzoekende partij aan dat zowel zij als haar echtgenoot analfabeet zijn en zij om die reden dan ook niet op de hoogte konden worden gebracht van de nodige registraties. Om die redenen waren verzoekende partij en haar gezinsleden niet in de mogelijkheid om zich te laten inschrijven in Vitomirica.

2.2.2.2. Waar verzoekende partij ter verschoning van hun niet-registratie aanhaalt dat zij niet de mogelijkheid hadden om zich in te schrijven omdat zij hun woning niet durfden te verlaten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich, wat dit punt betreft, *in casu* beperkt tot een loutere herhaling van haar eerdere verklaringen ter vergoelijking van deze niet-registratie. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen evenwel niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Derhalve blijft de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaring van verzoekende partij dat zij zich niet lieten registreren omdat zij niet buiten durfden te komen niet in overeenstemming te brengen is met de verklaringen van haar echtgenoot, die stelde dat hij zich niet inschreef bij de gemeente omdat hij er als schoonzoon niet tussen haar familie wilde blijven wonen en dat hij zich er bovendien als schoonfamilie niet zomaar zou kunnen laten inschrijven, een verklaring die overigens niet opgaat voor verzoekende partij, gehandhaafd. Het argument van verzoekende partij dat zij niet buiten durfden te komen kan dan ook niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij en haar gezin niet op de hoogte zouden zijn geweest van het actieplan ter bevordering van de registratie van minderheidsgroepen zoals de Roma. Waar verzoekende partij in haar

verzoekschrift nog insinueert dat het geschatte aantal niet-geregistreerde Roma in 2006 niet correct zou zijn en zij erop hamert dat, gezien het UNHCR in haar "*Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*" in 2006 nog benadrukte dat er ten aanzien van Roma in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold, het succes van het actieplan wordt overroepen, benadrukt de Raad dat het aan verzoekende partij toekomt om de informatie waarop verwerende partij zich steunt aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. Verzoekende partij beperkt zich echter tot het louter bekritisieren van de cijfergegevens uit het betreffende Cedoca-antwoorddocument, in combinatie met de verwijzing naar een reeds achterhaald rapport van 2006 van het UNHCR en haar bewering dat vele Roma ondergedoken leven/gevlucht zijn omwille van hun angst voor Albanezen, en brengt evenwel geen informatie bij waarmee zij aantoont dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van het UNHCR (administratief dossier, stuk 12 landeninformatie, deel 7: Cedoca-antwoorddocument KS 2009-069 Kosovo. Minorities, Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 1 en 4) niet correct zou zijn. Nu verzoekende partij geen concrete informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat de cijfers die in het document worden vooropgesteld niet correct zijn, slaagt zij er niet in desbetreffende motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verder is de Raad niet overtuigd door het andere aangehaalde excuus dat zowel verzoekende partij als haar echtgenoot analfabeet zijn en zij ook om die reden niet op de hoogte konden worden gebracht omtrent de te verrichten noodzakelijke registraties. Zo blijkt immers uit de landeninformatie – waarvan de correctheid niet weerlegd wordt door verzoekende partij – dat van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 niet geregistreerd waren in Kosovo, er in 2009 al 9223 geregistreerd werden. Deze informatie stelt dat in het kader van het betreffende actieplan gratis juridische bijstand en begeleiding wordt verleend aan Roma, wat onder meer inhoudt dat aanvragers worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers, en in enkele gevallen, onder meer Roma vrij te stellen van administratieve kosten. Deze hulpverlening wordt verstrekt via een netwerk van kantoren in de verschillende regio's van Kosovo waar het alle gemeenten bestrijkt door middel van *field visits* (administratief dossier, stuk 12 landeninformatie, deel 7: Cedoca-antwoorddocument KS 2009-069 Kosovo. Minorities, Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 1 en 4). Nu uit de landeninformatie blijkt dat zeer specifieke hulp om zich in de gemeentes te laten registreren alomtegenwoordig is in Kosovo, en uit de registratiecijfers blijkt dat het overgrote deel van de Roma in Kosovo zich reeds hebben laten registreren, kan verzoekende partij moeilijk volhouden dat zij, louter omwille van het feit dat zij en haar echtgenoot analfabeet zijn, niet in de mogelijkheid verkeerden om zich in de betreffende gemeente te laten inschrijven, te meer nu blijkt dat de registratie als inwoner in Kosovo een voorwaarde is om toegang te krijgen tot administratieve en sociale diensten (administratief dossier, stuk 12 landeninformatie, deel 7: Cedoca-antwoorddocument KS 2009-069 Kosovo. Minorities, Roma, Ashkali en Egyptenaren, p. 1) waardoor verzoekende partij en haar gezin aldus een groot belang hadden bij deze inschrijving. Bovendien wijst de Raad verzoekende partij erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststelling dat verzoekende partij en haar gezin zich niet hebben laten registreren in de gemeente, waardoor zij niet in het bezit zijn van enige documenten waaruit hun verblijf in Vitomirica/Peje of Kosovo voor hun vertrek naar België blijkt en de gebrekkige kennis van verzoekende partij en haar gezin over Kosovo/Vitomirica, die niet verschoonbaar wordt geacht door het argument dat zij omwille van hun vrees voor Albanezen nauwelijks buiten durfden te komen, nu deze door hen geschetste situatie geenszins strookt met de objectieve landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid voor Roma sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd zijn, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde onafgebroken verblijf in Kosovo/Vitomirica in de jaren voor hun vertrek naar België, waardoor aan de door verzoekende partij en haar gezin verklaarde problemen aldaar evenmin enig geloof kan worden gehecht.

2.2.3.1. Betreft de gebrekkige kennis van verzoekende partij en haar gezinsleden over Kosovo/Vitomirica, stelt verzoekende partij dat zij over UNMIK gehoord had en dat zij hen had gezien en dat zij ook KFOR had gezien. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij tijdens haar gehoor omschreef dat er een aantal naties naar haar dorp waren gekomen. Dit leidde zij af uit het feit dat ze verschillende kostuums zag. Echter, omdat zij analfabeet is, kon zij de verschillende missies niet van elkaar onderscheiden.

Verder herhaalt verzoekende partij dat zij EULEX niet kent. Zij betoogt dat zij niet kon weten dat UNMIK en achteraf EULEX politiediensten op zich namen, nu zij en haar gezin zeer laaggeschoold zijn. Als

bijkomende vergoeljkende elementen voor haar onwetendheid omtrent deze organisaties haalt zij tevens aan dat zij en haar dochter angst koesteren voor de politie, en dat zij bovendien niet wist wie er politie en wie er gewone burger was, nu het volgens haar allemaal Albanezen leken.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij in eerste instantie tracht te vergoelijken waarom zij de twee instanties die zij had gezien, UNMIK en KFOR, niet uit elkaar kon houden, met name omdat zij analfabeet is, merkt de Raad op dat verzoekende partij nergens in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij de verschillende missies niet van elkaar kon onderscheiden. In de bestreden beslissing wordt daarentegen enkel vermeld dat verzoekende partij betreffende UNMIK nauwelijks meer kon zeggen dan dat ze na de oorlog met legertanks kwamen. De door verwerende partij aangehaalde onwetendheid beperkt zich in dit verband aldus tot de zeer gebrekkige kennis van verzoekende partij over UNMIK. Afgezien van het niet uit elkaar kunnen halen van de verscheidene missies die actief zijn in Kosovo, is de Raad van oordeel dat het argument van verzoekende partij analfabeet te zijn en dat ook de rest van haar gezin zeer laaggeschoold is, hoe dan ook geen verschoningsgrond uitmaakt voor haar zeer gebrekkige tot onbestaande kennis en van haar familieleden over UNMIK en *idem dito* over EULEX. Het door haar ter verschoning aangehaalde analfabetisme kan er volgens de Raad niet toe leiden dat verzoekende partij en haar gezinsleden niet op de hoogte zouden kunnen zijn van zaken die tot hun dagdagelijkse leefomgeving behoren. Verwerende partij stelt immers in haar beslissing dat UNMIK onlosmakelijk verbonden is met het dagdagelijkse leven in Kosovo, nu deze missie vanaf juli 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in 2008 het administratieve toezicht en bestuur in Kosovo waarnam en dat EULEX sinds 2008 de taken van de UNMIK-politie op zich nam. Het feit dat verzoekende partij en de leden van haar gezin zo goed als niets wisten te zeggen over deze missies/organisaties, is aldus uiterst opmerkelijk. Hierbij merkt de Raad tevens op dat analfabetisme/laaggeschooldheid op zich de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij en haar gezinsleden niet over de verstandelijke vermogens zouden beschikken om vragen te beantwoorden betreffende hun directe omgeving en het dagdagelijkse leven in hun beweerde regio van herkomst. Ter volledigheid merkt de Raad wederom op dat, het tijdens het gehoor aangereikte excuus dat verzoekende partij en haar gezinsleden nauwelijks buiten kwamen omwille van hun angst voor de aldaar wonende Albanese bevolking, met wie zich verschillende incidenten zouden hebben voorgedaan, door verwerende partij niet werd aanvaard daar deze aangegeven situatie, met name dat zij in constante angst zouden leven voor de Albanezen, niet in overeenstemming te brengen valt met de objectieve landeninformatie, waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid voor Roma in Kosovo, en meer in het bijzonder in Peje waar verzoekende partij en haar gezin jarenlang zouden hebben verbleven, wel degelijk objectief verbeterd zijn en er in Kosovo/Peje al geruime tijd geen belangrijke etnische geïnspireerde incidenten meer werden gemeld. De vaststelling dat niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij en haar gezin omwille van een constante angst voor Albanezen hun huis niet durfden te verlaten versterkt de onaannemelijkheid dat zij elementen uit hun directe dagdagelijkse omgeving nauwelijks/niet konden benoemen. Verder ziet de Raad absoluut niet in hoe het ter verschoning aangebrachte argument dat verzoekende partij de politieagenten niet van de gewone burgers kon onderscheiden en dat zij en haar dochter schrik hadden van de politie enige bijdrage zouden kunnen leveren aan een succesvolle weerlegging van de vaststelling dat zij en haar gezinsleden nog nooit gehoord hadden van EULEX, de opvolger van de UNMIK-politie. Er werden haar tijdens het gehoor immers geen precieze en inhoudelijke vragen gesteld over deze politiediensten. Men stelde haar enkel de algemene vraag: "*Hebt u al eens gehoord van eulex,*" waarop zij ontkennend antwoordde (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 29/03/2011, p. 6).

Bovendien merkt de Raad op dat bovengenoemde onwetendheden dienen te worden samen gelezen met het overige door verwerende partij vastgestelde gebrek aan kennis in hoofde van verzoekende partij en haar gezin en de tegenstrijdigheden in hun verschillende verklaringen. Zo blijkt dat de echtgenoot van verzoekende partij niet in staat was de naam van het dorp te geven waar zij sinds hun vlucht uit Kosovo Polje in 1999 tot hun vertrek uit Kosovo in 2010 zouden hebben gewoond en dat ook de zoon van verzoekende partij niet kon preciseren of hij voor zijn vertrek uit Kosovo in de stad Peje zelf woonde dan wel in een dorp in de gelijknamige gemeente. Net zo min wisten verzoekende partij en haar twee zonen S. en D. dat er in Vitimirica andere Roma woonden, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en konden verzoekende partij, haar echtgenoot en haar kinderen geen enkele lokale Romaleider, lokale Roma-partij of ngo die zich inzet voor de belangen van de Roma, benoemen. Verder stelde verwerende partij nog tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar gezinsleden onderling over de verschillende bevolkingsgroepen die in Vitimirica leven. Deze door verwerende partij vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden vormen in het verzoekschrift van verzoekende partij echter niet het onderwerp van enige weerlegging, zodat deze door de Raad als onbetwist en vaststaand worden beschouwd, wat des te meer de

gebrekkige kennis over Vitimirica, het dorp waar verzoekende partij en haar gezin tot in 2010 zouden hebben gewoond, in de verf zet.

De Raad oordeelt dat deze flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden, in combinatie met het niet kunnen neerleggen van enig document van registratie waaruit het jarenlange verblijf in Vitimirica/Kosovo van verzoekende partij en haar gezin voor hun vertrek naar België blijkt, terecht leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit beweerde verblijf en de problemen die zich gedurende die periode in Kosovo zouden hebben voorgedaan.

2.2.4.1. Verzoekende partij volhardt verder nog in haar verzoekschrift dat er in hoofde van haarzelf en haar hele gezin wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de Albanen aanwezig is, waarbij zij benadrukt dat zij en haar gezin bij terugkeer naar Peje of Vitimirica opnieuw achtervolgd zullen worden door Albanen. Ter staving van haar vrees, verwijst verzoekende partij naar het in de bestreden beslissing aangehaalde *“Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* van juni 2006 waarin het UNHCR nog benadrukte dat er ten aanzien van onder meer Roma in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold. Het gegeven dat het UNHCR in zijn *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* van 9 november 2009 het wenselijk achtte dat deze richtlijnen gevolgd zouden worden door de onthaallanden, wijst er volgens verzoekende partij op dat de situatie in 2009 blijkbaar nog niet verholpen was. Aangezien verzoekende partij en haar gezin nog niet zo lang geleden uit Kosovo zijn gevlucht, en de situatie aldaar nog niet zo veel veranderd is, riskeren zij nog altijd vervolging door de Albanen, zo stelt verzoekende partij.

2.2.4.2. Afgezien van de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde verblijf in Vitimirica/Kosovo gedurende jaren voor hun vertrek naar België en er dus ook geen geloof meer kan worden gehecht aan de beweerde vervolging tijdens dit zogenaamde verblijf in Kosovo, wijst de Raad er vooreerst op dat het argument van verzoekende partij dat het UNHCR in zijn meest recente rapport het wenselijk achtte dat haar richtlijnen zouden worden gevolgd door de onthaallanden en dat hieruit kan worden besloten dat de situatie in 2009 blijkbaar *“nog niet verholpen”* was, berust op een gedeeltelijke lezing van de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt immers het volgende: *“... het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld”*. Waar het UNHCR in 2006 dus nog stelde dat ten aanzien van alle Roma in een minderheidspositie een risico gold op vervolging, verduidelijkt het UNHCR in zijn *“Eligibility Guidelines”* van 2009 echter dat de algemene situatie niet meer van aard is om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Het argument van verzoekende partij dat de situatie in Kosovo in 2009 *“nog niet verholpen”* was, mist bijgevolg feitelijke grondslag. Waar verzoekende partij aanstipt dat in de bestreden beslissing staat dat er ten aanzien van alle Roma in een minderheidspositie in Kosovo een risico op vervolging gold en dat dit door het UNHCR in 2006 nog duidelijk werd benadrukt, verwijst de Raad wederom naar de hierboven geciteerde motivering uit de bestreden beslissing waarin wordt uiteengezet dat het eerdere standpunt van het UNHCR in 2006, achteraf in 2009 werd genuanceerd. Het verwijzen naar een rapport waarvan de inhoud grotendeels niet meer actueel is, is derhalve niet dienstig. Bijgevolg slaagt verzoekende partij er middels de in het verzoekschrift aangebrachte argumenten niet in om aan te tonen dat de situatie van Roma in Kosovo *“nog niet zo veel veranderd”* is. Zij brengt overigens ook geen andersluidende objectieve informatie bij om aan te tonen dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert (administratief dossier, stuk 12, zeer uitgebreide landeninformatie) niet correct zou zijn.

2.2.5. Uit wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde onafgebroken verblijf in Vitimirica/Kosovo in de voorbije jaren voor haar vertrek naar België, wat als gevolg heeft dat aan de problemen die zij en haar gezin daar zouden hebben ondervonden evenmin geloof kan worden gehecht.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich

eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT